

Hensyn til det af ham fremdragne Forslag om Indførelse af tamme Rener i Grønland. Jeg skal tillade mig at henvende Opmærksomheden paa en meget indgaaende Afhandling angaaende dette Emne af Kommandør G. F. Holm, som findes i „Atlanten“, Medlemsblad for Foreningen „De danske Atlanterhavsøer“ Nr. 12 for December 1904, en ganske fortræffelig Afhandling, som behandler Emnet med den største Sagkundskab, og som, forekommer det mig, giver gode Grunde for, at man ad denne Vej vil kunne ophjælpe de økonomiske Forhold i Grønland. Jeg tror for øvrigt at vide, at man allerede fra den grønlandske Handels Direktorats Side har under Overvejelse at faa en Reform i denne Retning gennemført.

Den højtærede Indenrigsminister oplyste, at der er en Resolution af 17. Juni 1893, ifølge hvilken den Tilstand, som jeg tillod mig at betegne som ulovlig, er bleven gjort lovlig. Men naar jeg dertil knytter den Oplysning, at denne Resolution ikke er offentliggjort hverken i Loveller Ministerialtidende eller noget som helst andet Sted, at den aldeles ikke er Offentligheden tilgængelig, men kun findes i Indenrigsministeriet, vil man sikkert have mig undskyldt, at jeg ikke kunde tage Hensyn til den. Det er en Resolution, ved hvilken det er lykkedes Hørring, vistnok den Gang som Departementschef i Indenrigsministeriet — det maa jo have været kort Tid, før han selv blev Indenrigsminister — endelig at faa sat Kronen paa sit Reaktionsværk, idet han har faaet en Tilstand, som han faktisk har etableret paa ulovlig Vis, gjort lovlig. Men det er jo sket paa en ret ejendommelig Maade, naar det sker ved en Resolution, som man blot skriver op paa et Stykke Papir, lader blive liggende i Indenrigsministeriet og ikke en Gang indrykker i Ministerialtidende, endsige i Lovtidende. At dette sidste ikke er foretaget, maa i alt Fald være fuld Undskyldning for mig for, at jeg ikke har kunnet tage den i Betragtning ved min Omtale af disse Forhold.

Til Slut vil jeg gøre nogle Bemærkninger om det Spørgsmaal, hvorvidt Grønlænderne svare Skat eller ikke. Jeg vil bede det ærede Medlem for Frederiksberg (Ellinger) ikke at optage det som nogen Personlighed, for jeg synes dog, vi maa kunne drøfte de grønlandske Anliggender uden nogen som helst Art af Bitterhed. Det ærede Medlem maa altsaa ikke optage det som nogen Personlighed, naar jeg siger

til ham, at han vistnok som Embedsmand maa afgive en Del af sin Gage, muligt saadan noget som 3 pCt. — jeg ved ikke nøjagtig, hvor meget — til Livsforsikringsanstalten. Disse Penge faar det ærede Medlem jo i sin Gage af Statskassen, men dog tror jeg ikke, at det ærede Medlem betragter det som en Understøttelse eller et Tilskud af Statskassen, men som et Beløb, han selv maa udrede. Og anderledes stiller det sig heller ikke med Grønlænderne, selv om man ikke havde lovfæstede Regler, ifølge hvilke de Beløb, de afgive, virkelig ere at betragte som en Skat. Der staar for det første i § 1 i Foreløbige Bestemmelser, at for de ved Kolonierne indhandlede grønlandske Produkter betaler den grønlandske Handel, foruden hvad der bliver at erlægge efter Taksten, endvidere $\frac{1}{5}$ af dette Beløb. Denne skal Sælgeren afgive til Grønlændernes Kasse. Det er altsaa noget, som Sælgeren maa afgive af det, som er blevet betalt ham af Handelen for hans Varer, og det er jo en Pris, man ikke er kommen til ved Overenskomst, men som er vilkaarlig fastsat ved Monopolhandelen. Man har sagt, at der lægges $\frac{1}{5}$ til, og $\frac{1}{6}$ af det samlede Beløb afgives. Men dette er virkelig at opkræve en Skat. Saa kommer i § 2 følgende Bestemmelse, for at det skal være endnu mere tydeligt: „Af den Del af Betalingen, der tilfalder Grønlændernes Kasse, tilhører $\frac{2}{3}$ vedkommende Kolonis særlige Kasse og $\frac{1}{3}$ vedkommende Inspektorats Fælleskasse.“ Her staar ikke: den Del, som den danske Statskasse tilskyder, fordeles saaledes eller saaledes, men der staar, *den Del af den Betaling, som tilkommer Grønlænderen* og igen er afkrævet ham, den Del af Betalingen tilfalder Grønlændernes Kasse. Det er en Del af den Betaling, Grønlænderne have faaet, der tilfalder deres Kasse. Endvidere skal jeg oplyse om, at Ministeriets Bemyndigelse af 9. Juni 1884 og i Direktoratets Skrivelse af 12. Juni 1884 staar der: Den, der overbevises om, at han gennem Snighandel har berøvet Grønlændernes Kasse den samme lovlig tilkommende Andel i den solgte Vares Værdi, bør udelukkes fra Repartitionen. Heri indbefattes ligefrem den Del, der skal afstaas, i *Varernes Værdi*. Det er en Del af Varernes Værdi og af Betalingen for deres Værdi, som Grønlænderne maa afstaa. Nu har det hele jo i og for sig til en vis Grad kun teoretisk Interesse; hvad enten man siger, at den danske Stat har lagt $\frac{1}{5}$ til, men taget den igen, eller man siger,